

A szerző tudományos életrajza

Boros László 1937. november 8.-án született Győrben egy ügyész-tanár házaspár gyermekeként. Felesége, Olga kémia-biológia szakos gimnáziumi tanár. Fia, Csaba fizikusi tanulmányait a berlini Freie Universitätén végezte és elméleti részecskefizikai témából doktorált. Jelenleg informatikusként dolgozik. Leánya, Adrienne szintén Berlinben szerzett diplomát balkánológiából és szlavisztikából, jelenleg a szófiai Goethe Intézet munkatársa.

Egy éves korától Budapesten nevelkedett. A budapesti Piarista Gimnáziumban érettségizett kitűnő eredménnyel 1956-ban. Tanulmányait a debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetem fizikus szakán folytatta. Szalai Sándor professzor irányította figyelmét a sugárfizikára. Diplomamunkaként az ATOMKI gyorsító berendezéséhez ionforrást készített. Diplomáját 1961-ban védte meg jeles eredménnyel.

1961-től az akkori képzési rendszernek megfelelően üzemi gyakorlat megszerzése céljából a Beloiannis Híradástechnikai Gyár, majd a Telefongyár fejlesztési osztályán dolgozott. Itt nagystabilitású kvarcvezérlésű oszcillátorokat és keskenysávú kvarcszűrőket tervezett.

1965-ben a budapesti Semmelweis Orvostudományi Egyetem Radiológiai Klinikájára került, ahol az akkor alakult egyetemi sugárvédelmi csoport vezetésével bízták meg. Erre a feladatra a Joliot-Curie Sugárbiológia Intézet Sugárfizikai Osztályán és az Országos Onkológiai Intézet Fizikai Osztályán készült fel Koczkás, ill. Bozóki professzorok irányításával egyéves tanulmányút keretében. Az egyetemi radiológiai osztályok munkahelyi sugárvédelmi és személyi dozimetriai ellenőrzésén kívül a Zsebők majd Török professzorok által vezetett Radiológiai Klinikán a sugárterápiás dozimetria mellett az izotópdiagnosztikával kapcsolatos feladatokat is ellátta, valamint részt vett a medikusok és a munkatársak sugárfizikai és sugárvédelmi képzésében. Kutatásai a radiológiai vizsgáló és terápiás eljárásokkal járó sugárterhelések meghatározására irányultak az általa kifejlesztett szilárdtest-dozimetria módszerekkel.

1970-1971-ben 15 hónapon keresztül a München melletti Neuherbergben székelő Sugárzáskutató Társaság (GSF) Sugárvédelmi Kutatóintézetében dolgozott Wachsmann professzor meghívására vendégkutatóként. Itt az exoelektron dozimetria területén végzett eredményes kutató munkát. Egy nagyérzékenységű detektoranyag (BeO:Li) feltalálásával az eddigi legérzékenyebb szilárdtest dózismérőt fejlesztette ki.

Hazatérve az MTA Orvosradiológia Tanszéki Kutató Csoportjában folytatta kutató tevékenységét. Emellett továbbra is vezette a Sugárvédelmi Csoportot és résztvett az oktató munkában. Az exoelektron dózismérőre magyar szabadalmat kapott. 1977-ben ezzel kapcsolatos disszertációja sikeres megvédésével elnyerte a fizikai tudományok kandidátusa tudományos fokozatot, majd 1978-ban magfizikából a természettudományok doktora címet.

1980-ban családjával a Német Szövetségi Köztársaságba távozott. 1981-1982-ben egy königsbronnai sugárzásmérő készülékeket gyártó cégnél dolgozott a műszere prototípusának az elkészítésén. 1983-tól nyugdíjazásáig egy nyugat-berlini klinika radiológiai osztályán tevékenykedett a sugárterápiás dozimetria, a röntgen- és izotópdiagnosztikai vizsgálóeljárások minőségbiztosítása és a sugárvédelem területén. Közben 1984-ben megszerezte az orvosi fizikusi szakképesítést is. A Német Orvosi Fizikai Társaság szakmai bizottságában tevékenyen résztvett a röntgendiagnosztikai minőségbiztosítási mérőmódszerek kidolgozásában és tesztelésében.

Tagja volt a Magyar Radiológusok Társaságának, az Eötvös Loránd Fizikai Társulatnak, a Magyar Orvostudományi Nukleáris Társaságnak, a Német Orvosi Fizikai Társulatnak, máig is tagja a Német Fizikai Társulatnak. 40 tudományos közleménye jelent meg és 57 tudományos előadást tartott. Hobbyja a fizikatörténet, a csillagászat és a filatélia.

Beruflicher Werdegang des Verfassers

László Boros wurde als Sohn eines Rechtsanwalt-Lehrerin-Ehepaares am 08.11.1937 in Győr (Ungarn) geboren. Seine Frau Olga Boros ist Gymnasiallehrerin für die Fächer Biologie und Chemie. Sein Sohn, Csaba Boros studierte an der Freien Universität Berlin Physik. Er promovierte mit einem Thema über Elementarteilchenphysik. Zur Zeit arbeitet er als Informatiker. Seine Tochter, Adrienne Boros studierte an der Freien Universität Berlin Balkanologie und Slawistik. Sie ist Mitarbeiterin des Goethe-Instituts in Sofia.

László Boros wurde in Budapest erzogen. Er besuchte das Gymnasium des Piaristenordens in Budapest und bestand dort im Jahr 1956 die Reifeprüfung mit dem Ergebnis „Ausgezeichnet“. Nach dem Abschluß des Gymnasiums studierte er an der Kossuth-Lajos-Wissenschaftlichen-Universität Debrecen Physik. Dort weckte Professor Sándor Szalai seine Interesse für die Strahlenphysik. In dem Forschungsinstitut für Kernphysik Debrecen entwickelte er als Diplomarbeit eine Ionenquelle für Beschleuniger. 1960 legte er seine Diplomprüfung mit dem Prädikat „Auszeichnung“ ab.

Aufgrund der neuen Vorschriften für die Ausbildung arbeitete er ab 1961 als Entwicklungsingenieur in dem Nachrichtentechnischen und Telefonwerk Budapest, um Erfahrungen in der Wirtschaft zu sammeln. Hier entwickelte er Quarzoscillatoren und Schmalbandquarzfilter für den Einsatz in der Nachrichtentechnik.

1965 übernahm er die Leitung der neugegründeten Strahlenschutzgruppe der Semmelweis-Medizinischen-Universität Budapest. Für diese Aufgabe hatte er sich an dem Joliot-Curie-Institut für Strahlenbiologie Budapest und in dem Landesinstitut für Onkologie Budapest unter Leitung von Professor Koczkás und Professor Bozóki vorbereitet.

Außer der Strahlenschutzüberwachung der Arbeitsplätze und des Personals der radiologischen Abteilungen der Universität hatte er an der Radiologischen Klinik im Auftrag von Prof. Zsebök und Prof. Török auch die Aufgaben auf dem Gebiet der strahlentherapeutischen Dosimetrie und der Isotopendiagnostik gelöst. Für die Studenten hielt er Vorlesungen über Strahlenphysik und -technik und für das Personal führte er Fortbildungskurse im Strahlenschutz durch. Er entwickelte Festkörperdosimeter für die Messung der Strahlenexposition der radiologischen Untersuchungs- und therapeutischen Methoden und führte damit zahlreiche Messungen durch.

1970-71 arbeitete er auf Einladung von Prof. Wachsmann als Gastwissenschaftler im Institut für Strahlenschutz der GSF Neuherberg bei München. Er leistete Forschungsarbeit auf dem Gebiet der Exoelektronendosimetrie – so erfand er ein hochempfindliches Detektormaterial (BeO:Li) und entwickelte das bis heute noch empfindlichste Festkörperdosimeter.

Nach seiner Rückkehr setzte er seine Forschungstätigkeit in der Medizinisch-Radiologischen Forschungsgruppe der Ungarischen Akademie der Wissenschaften Budapest fort. Er erhielt das Patent für sein Exoelektronendosimeter zuerkannt. 1977 habilitierte er sich mit der Arbeit „Neues Messverfahren zur Untersuchung der Strahlungsfelder von niedriger Intensität“. 1978 erwarb er den Titel Dr. rer. nat. in der Kernphysik. Neben seiner Forschungsarbeit leitete er die Strahlenschutzgruppe und setzte er seine Lehrtätigkeit fort.

1980 emigrierte er mit seiner Familie in die Bundesrepublik Deutschland. Hier arbeitete er in den Jahren 1981-1982 bei einer Firma für Strahlenmessgeräte in Königsbrunn an der Entwicklung des Prototyps von Exoelektronendosimeter. Ab 1983 war er bis zu seiner Pensionierung an einer radiologischen Klinik von Berlin-West auf den Gebieten der strahlentherapeutischen Dosimetrie, der Qualitätssicherung der Röntgenuntersuchungen und der Isotopendiagnostik sowie des Strahlenschutzes tätig. Die Deutsche Gesellschaft für Medizinische Physik erteilt ihm 1984 die Fachanerkennung für die Medizinische Physik. Mit

seiner Tätigkeit im Arbeitskreis der Deutschen Medizinischen Physik wirkte er an der „Qualitätssicherung in der Röntgendiagnostik“ aktiv mit.

Er war Mitglied der Ungarischen Radiologischen Gesellschaft, der Eötvös-Loránd-Physikalischen Gesellschaft, der Ungarischen Gesellschaft für Nuklearmedizin, der Deutschen Gesellschaft für Medizinische Physik und er besitzt noch immer die Mitgliedschaft der Deutschen Physikalischen Gesellschaft.

Dr. László Boros hat 40 schriftliche Veröffentlichungen publiziert und hielt 57 wissenschaftliche Vorträge. Sein Hobby sind die Physikgeschichte, die Astronomie und die Philatelie.